

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SLUJITORII RĂI PIERD ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

DUMINICA A 13-A DUPĂ RUSALII

Pilda lucrătorilor răi

**SF. SFINȚIT MC. ANTIM,
EPISCOPUL NICOMIDIEI;
SF. CUV. TEOCTIST;
SF. CUV. NEOFIT ȘI MELETIE
DE LA MĂNĂSTIREA STĂNIȘOARA**

Pilda rostită de Mântuitorul se referă la Legea Veche. Via pe care un stăpân o sădește, o împrejmuește cu un gard, o înzestrează cu un teasc și cu un turn de veghe și de apărare, reprezintă lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, Stăpânul lumii, la care cheamă lucrătorii.

Lucrătorii angajați ca să lucreze via erau regi, arhieriei sau maimarii preoți și învățători de lege.

Evanghelia ne mai spune că Stăpânul viei a plecat departe și a lăsat lucrătorii în vie să o păzească și să o cultive pentru a o face roditoare. Plecarea stăpânului departe are aici înțelesul de libertate dăruită lucrătorilor. Dumnezeu dorește să împlinim voia Lui în mod liber. Plecarea departe are și înțelesul de îndelungă răbdare.

Evanghelia ne spune că Dumnezeu prin diferite mijloace, departe fiind, era totuși atent, cu privirea ațintită, ca să verifice lucrarea celor cărora le încredințase via. De aceea Stăpânul a trimis mai mulți oameni ai săi ca să verifice fidelitatea lucrătorilor săi. Evanghelia ne spune că toți cei trimiși de Dumnezeu ca să verifice lucrarea lucrătorilor din vie au fost bătuți sau chiar omorâți. Dar Stăpânul viei a trimis pe Fiul Său, adică moștenitorul, și lucrătorii răi L-au scos afară din vie și L-au ucis (Mt.21, 38-39). După ce a pronunțat aceste cuvinte, Domnul i-a întrebat pe cărturari și farisei (lucrătorii viei): „Ce va face Stăpânul viei cu acei lucrători răi?”, iar ei au răspuns: „Pe cei răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători care vor da

roade la timpul lor.” (Mt. 21, 41) Atunci, pentru a le arăta că lucrătorii răi sunt tocmai ei, Mântuitorul le-a zis: „Împărăția se va lua de la voi și se va da neamului care aduce roadele ei.” (Mt. 21, 43)

Să nu ne facem stăpâni în casa Stăpânului, ca să nu avem parte de această sentință de dezmoștenire. Prin urmare, Mântuitorul Iisus Hristos arată că El este piatra din capul unghiului de care depinde mântuirea sau pieirea oamenilor. Pilda aceasta are un conținut profetic întrucât a fost pronunțată de Domnul după intrarea în Ierusalim. Ea s-a împlinit întocmai, căci Domnul a fost dat la moarte chiar de acest neam nerecunoscător. Astfel, via simbolizează lucrarea sfântă de mântuire a oamenilor, iar chemarea lui Dumnezeu implică slujirea responsabilă din partea oamenilor. Așadar, lucrarea pe pământ a lui Dumnezeu prin aleșii sau slujitorii Săi este lucrarea de pregătire a oamenilor pentru a dobândi viața veșnică, fericită, în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă această lucrare nu se face după voia lui Dumnezeu, cei care nu lucrează bine nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu și nici nu vor putea zădărnici planul lui Dumnezeu de

mântuire a lumii. Dar dacă nu răspunzi chemării, El cheamă la slujire pe alții mai vrednici decât tine, cheamă lucrători cinstiți și smeriți, lucrători harnici și buni, care nu au viclenie în suflet. El nu dorește oameni care să pună stăpânire pe Biserica lui Dumnezeu, socotind via Domnului ca și cum ar fi proprietate personală.

Evanghelia ne cheamă pe de o parte să ne bucurăm de darul alegerii sau al chemării noastre la o lucrare sfântă a lui Dumnezeu pentru oameni, iar pe de altă parte să ne cutremurăm de marea răspundere pe care o avem pentru lucrarea sfântă și mântuitoare la care am fost chemați. Este mai greu să se mântuiască slujitorii Sfântului Altar decât credincioșii Bisericii.

În concluzie, Evanghelia de astăzi cheamă pe slujitorii Bisericii lui Hristos să cultive via Domnului cu multă responsabilitate. Putem fi păstori buni sau păstori răi, fiecare dintre noi va răspunde în fața lui Dumnezeu, Stăpânul viei. Să ne ajute Dumnezeu să auzim și noi, cei care slujim în via Lui, „Servitor bun intră în bucuria Domnului tău.” Amin! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

NAȘTEREA FECIOAREI MARIA, DAR VESTIT LUMII DE LA ÎNCEPUTURI

Primul praznic din Anul bisericesc este Nașterea Maicii Domnului. Cântările acestei sărbători vestesc bucuria căci „iată, cămara Luminii și Cartea Cuvântului vieții din pântecul sterp a ieșit și ceea ce s-a născut ușă către Răsărit așteaptă intrarea Preotului celui Mare”.

Fecioara Maria s-a născut din Ioachim și Ana. Ioachim provenea din casa lui David, iar Ana, din cea a lui Aaron, așadar erau de spiță împărătească și din neam preotesc. Dar pentru că nu aveau copii, erau socotiți a nu avea binecuvântarea dumnezeiască. Multe lacrimi au vărsat, multe rugăciuni au înălțat, și în sfârșit, ca dar al lacrimilor, celor doi drepti li s-a dăruit o pruncă, care, după cuvântul îngerului adresat Anei, „va fi vestitoarea bucuriei, prin ea făcându-se mântuirea lumii întregi.” Poporul ales aștepta cu nerăbdare nașterea lui Mesia și orice familie care nu avea încă copii întârzia ivirea Izbăvitorului. Odată cu nașterea Mariei, care, prin zămislirea ei întru feciorie, a dăruit lumii Veșnicia, obligația de a aduce pe lume copii și oprobiul adus celor care nu procreau s-au ridicat.

Nicolae Cabasila îi elogiază pe părinții Fecioarei, Ioachim și Ana, numindu-i „fericita pereche”, căci ei sunt mai presus de toți dreptii Vechiului Testament, Noe, Moise, Iosua sau Avraam, fiindcă au devenit colaboratori ai lui Dumnezeu în realizarea tainei unirii cerului cu pământul. Superioritatea lor vine din rodul pe care această familie l-a dăruit lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Prunca Maria este atât opera rugăciunii sfinte și curate a părinților ei, cât și darul lui Dumnezeu către aceștia și către lumea întreagă. Prima profeție mesianică din Vechiul Testament care anunță mântuirea lumii prin „sămânța femeii”, adică Fiul Omului, este cea din cartea Facerii 3, 15. Pe baza acestui text, Sfinții Părinți vor dezvolta o paralelă între prima Evă, prin care a venit ispita căderii, și a doua Evă, Maica Domnului, prin care a venit Răscumpărătorul neamului omenesc.

Un alt simbol care vorbește despre persoana Maicii Domnului este „scara lui Iacov”, întâlnită în Facerea 28, 12: „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni s-a făcut

prin întrupare, iar aceasta prin Maica Domnului.

Prorocul Isaia vorbește în cartea sa de „toiagul din rădăcina lui Iesei” (Is. 11, 1), din care va răsări o floare. Sfinții Părinți arată că Fecioara Maria este „toiagul” prin care Marele Păstor duce turma cuvântătoare la pășuni veșnice.

Preacinstitul nume al Mariei a fost menit să slujească tainei Întrupării iconomice a lui Dumnezeu Cuvântul. El adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Provenind din ebraicul „Aia”, Maria se tâlcuiește „Doamna”, fiindcă ea domnește și stăpânește peste toate zidurile cerești și pământești, ca Maică a lui Dumnezeu, având desăvârșită putere. Dar Maria se mai tâlcuiește și „luminare”, iar Sfântul Ambrozie ne spune că Maria înseamnă „mare”.

Maria este simbolul bunătății și al harului lui Dumnezeu. Fecioara Maria a primit puterea de la Tatăl, ca fiică a Lui, ca să săvârșească pe pământ ca Maică ceea ce Dumnezeu săvârșește în cer ca Tată. De asemenea, ea a luat înțelepciunea de la Fiul, ca Maică a Lui, ca să împace cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu omul. De la Sfântul Duh a luat bunătate și har, ca să împartă tuturor creaturilor, cerești și pământești, darurile și harurile ei duhovnicești.

Viața Sfintei Maria a fost una de dăruire totală Împăratului ceresc. Deși

născută cu păcatul strămoșesc, Maica Domnului stă, de la începutul vieții și până la finalul ei, împotriva răului și a păcatului, păstrându-se curată și redând lui Dumnezeu firea umană în frumusețea ei neîntinată cu păcate personale. Așa Logosul divin a putut sălășlui în ea și a luat trup în pântecul ei.

Întruparea Cuvântului este nu numai lucrarea Sfintei Treimi, ci și rodul voinței și credinței Mariei. Fiul lui Dumnezeu nu-Și putea alege drept mamă decât pe cel mai bun dintre toți oamenii, cel în care să se vadă scopul pentru care a creat Dumnezeu natura umană și care să fie capabilă să slujească gândului dumnezeiesc, de a face posibilă Întruparea. Pentru ca Dumnezeu să poată mântui omenirea era nevoie de o persoană în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Dumnezeu nu vine unde este răutate, unde este păcat sau necredință. Iar Fecioara a adunat în sine toate darurile și harul, așa făcându-se pentru oameni ispășire, sfințire și curăție. Fecioara Maria este ea însăși jertfă de curățire a umanității înaintea de marea jertfă a lui Hristos pe Cruce ce ne-a împăcat desăvârșit cu Tatăl.

Așa se cuvine ca și noi să-i aducem Mamei lui Dumnezeu ca dar de nașterea ei lucrarea virtuților, și dacă nu avem acestea, măcar floarea gândurilor bune și a lacrimilor de pocăință. ❖

NE MAI DESPART DOAR TREI SĂPTĂMÂNI PÂNĂ LA SFINȚIREA BISERICII

24 septembrie 2017 va fi ziua târnosirii bisericii Șerban Vodă. Slujba va fi oficiată de Preafericitul Părinte Daniel, Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Loctiitor al tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, însoțit de Preasfințitul Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor și un ales sobor de preoți și diaconi.

După 16 ani de trudă, Dumnezeu a rânduit și ziua cea mare. Îi mulțumim pentru ajutorul dat, iar gândul nostru se îndreaptă cu recunoștință către nenumărate generații de credincioși care au trudit la această biserică și care nu au avut fericirea de a fi cu noi în acest moment.

De asemenea, aducem la cunoștință pe această cale tuturor celor care iubesc biserica noastră și care au trudit pentru ea că dorim să fie alături de noi în acest ceas în care harul lui Dumnezeu se coboară să sfințească biserica noastră,

casa lui Dumnezeu și anticamera veșniciei.

Invităm pe această cale pe cei de aproape și pe cei de departe, din țară și din străinătate să facă efortul de a fi

lângă noi. Este ziua cea mare, când nu numai bărbații pot trece prin Sfântul Altar, ci și femeile.

Veniți, căci toate sunt gata! ❖
Părintele Dinu Pompiliu

Sfinții Cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara

Sfântul Cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. A primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, a luat binecuvântarea starețului său să meargă în pustnicie. Astfel, și-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul și s-a nevoit acolo singur, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. După 30 de ani, trăiți în sălbăcia locurilor, răbdând grele și multe ispite și încercări, și-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peșteră, neștiut de nimeni. Un călugăr de la Mănăstirea Cozia ce ducea mâncare pustnicilor i-a aflat trupul și l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar peste noapte i-a apărut în vis Cuviosul Neofit și l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peșteră. S-a arătat Cuviosul și starețului cu același îndemn de a-i așeza sfântul său trup la locul de nevoie. A doua zi călugărul, cu un alt monah, i-a dus trupul Cuviosului în peștera sa. Dar monahul, supărat de osteneala pe care o făcuse până acolo, a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!”. Pe loc însă a fost pedepsit pentru lipsa de evlavie, întorcându-i-se capul spre spate. Aflând părinții și starețul mănăstirii de păcatul

și necazul fratelui, s-au rugat Cuviosului Neofit să-l ierte pe păcătos și acesta l-a vindecat deîndată. Astfel încep multe vindecări și minuni în peștera și la moaștele sfântului. Azi moaștele sale se află la mănăstirea Stânișoara.

Sfântul Cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. Se pare că era dintr-un sat de pe lângă Mănăstirea Cozia. A intrat de tânăr în obștea mănăstirii, nevoindu-se în post și

rugăciune. La rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântarea să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat și el o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care s-a nevoit și pustnicul Neofit, și trăit el acolo în aspră viețuire peste 40 de ani. S-a învrednicit și de primirea mării schime. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. Ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaște, care au odihnit vreme îndelungată în peșteră, au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera este loc de închinare până astăzi.

În anul 2016 Sinodul a aprobat canonizarea celor doi cuvioși, cu zi de prăznuire 3 septembrie. ❖

REGINA MARIA, FIICĂ A ROMÂNIEI

Fotografie din 17 august 1918
reprezentând pe Regina Maria a României,
având semnătura sa în original.

Motto: „Te binecuvântează, iubită Românie,
patria bucuriei și durerii mele, frumoasă
Țară care ai trăit în inima mea. Minunată
Țară pe care am văzut-o îndoită, al cărui vis
de veacuri l-am visat și eu, și mi-a fost
îngăduit să-l văd îndeplinit...
Dacă toate cele frumoase vă vor aminti
de mine, voi fi pe deplin răsplătită
pentru dragostea ce v-am purtat-o,
căci pentru mine frumosul a fost un crez.”

(Regina Maria, 1933, în testamentul
intitulat „Scrisoare adresată Țării mele
și Poporului meu”)

Nepoată a Reginei Victoria a Regatului britanic, Maria se trage din obârșie engleză prin tată: Alfred Albert de Saxa-Coburg și Ghota și rusească prin mamă: Maria Alexandrova Romanova, fiica țarului Alexandru al II-lea. S-a născut la 29 octombrie 1875 la Eastwell Park Kent și a murit la 18 iulie 1938 la Castelul Pelișor din Sinaia, fiind înhumată la Biserica Episcopală de la Curtea de Argeș, ctitoria domnului Țării Românești Neagoe Basarab. Inima Reginei va fi păstrată într-o raclă la Balcic, apoi datorită evenimentelor istorice va ajunge la Bran, azi ea aflându-se la Muzeul Național de Istorie a României din București.

A dovedit atât înainte de Războiul pentru întregirea României (1916-1918) cât și după, că a slujit cu credință și devotament țara și poporul român. Saint Allaire, ambasadorul Franței la București, în lucrarea sa „Confesion d'un vieux diplomate” afirma că: „Regina Maria a îmbrățișat cauza războiului, precum alții o religie”, pentru că așa cum se scria într-un ziar al vremii (sursa Mihaela Stoica – Femei care au făcut istorie) la înmormântarea ei că: „A fost înmormântat un soldat. Regina Maria a fost doar un ostaș care a luptat pentru libertatea românilor.” Același ambasador îi remarcă aptitudinile de conducător

și diplomat. Aminteste în memoriile sale despre curajul politic al Reginei Maria: „Există un singur bărbat la Palat și acela este Regina”.

Și-a dat seama și a avut înțelepciunea de a înțelege care era în acel moment de cumpănă istorică țelul românilor: desăvârșirea Statului Național Unitar Român, întregirea țării cu Transilvania și Banatul. Acesta a fost mobilul care a situat-o în fruntea personalităților și a oamenilor politici care susțineau intrarea în război alături de Antantă, lucru realizat în august 1916.

Maria a primit din partea poporului, căci ea a fost prețuită și iubită de el, mai multe nume: „Mama răniților”, „Regina răniților” sau „Regina soldat”, ca urmare a implicării în coordonarea serviciilor de Cruce Roșie, inclusiv al celui național. A fost permanent prezentă în linia întâi, în spitalele de campanie sau în cele din spatele frontului, îmbărbătând soldații răniți și alinându-le suferințele.

A încercat și a reușit să înțeleagă mentalitatea și trăirea românului. A fost aproape de popor, a preluat și cu mândrie a purtat straietele țărăncilor din Regatul României.

Regina Maria s-a dovedit și un om rafinat în a aprecia frumosul, arta, literatura și în general cultura națională. Ea s-a dovedit o talentată autoare de povești pentru copii sau pentru soldații din tranșee, ori spitale, publicându-le în ziarele vremii. Ca scriitoare, consacrarea e dovedită de paginile memoriilor sale „Povestea vieții mele”, o lucrare memorialistică de ținută artistică și obiectivitate.

„Spovedanie și euharistie, convertirea Reginei Maria la ortodoxie”

Protestantă prin naștere, căsătorită cu un catolic, Maria a dat naștere la cinci copii: Carol Caraiman (viitorul rege), Ileana, Maria, Elena și

Nicolae. Fetele vor ajunge regine în țări din Balcani, Maria fiind numită din acest punct de vedere și „Soacra Balcanilor”. Paul Ersilian-Roșca în articolul „Spovedanie și euharistie. Convertirea Reginei Maria a României la ortodoxie”, descrie modul cum și-a educat copiii și cum s-a manifestat față de credința strămoșească a românilor – ortodoxia. Cei cinci copii au fost botezați în religia ortodoxă. Regina avea o relație specială cu Patriarhul Miron Cristea, Principeasa Ileana fiind un mijlocitor deosebit de important. Trecerea Reginei Maria la religia ortodoxă s-a făcut în taină (în spiritul duhovnicesc), ea s-a realizat prin euharistie. „Vreau să fiu una cu sufletul copiilor mei și prin aceasta cu poporul meu”, îi mărturisea Patriarhului Miron Cristea, așa cum aflăm din memoriile Întâiului Stătuitor al Bisericii. Acesta o va spovedi și apoi îi va da cuminecătura (împărtașania).

Pașul acesta demonstrează respectul ce-l purta față de poporul român și față de Biserica Ortodoxă Română, ea fiind profund impresionată de călugării și mănăstirile ascunse de codrii munților pe care le-a vizitat, constatând că acestea sunt locuri de profundă credință și rugăciune.

Acțiunile, atitudinea și comportamentul ei acoperă pe deplin afirmația că Regina Maria a fost cu adevărat o fiică a României, un făuritor al Marii Uniri de la 1918.

Regele Ferdinand și Regina Maria au slujit cu credință țara și poporul român, meritându-și locul de frunte „Întregitorul” în istoria națională alături de marii făuritori de țară: Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare și Sfânt, Sfântul Constantin Brâncoveanu, Alexandru Ioan Cuza, ori Ion I. C. Brătianu. ❖

Clement Gavrilă - Sălăuța

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 SEPTEMBRIE 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 6 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 7 septembrie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Vineri 8 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Nașterea Maicii Domnului – Utrenie, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 9 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 10 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2017 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI